

Ами това повече ми харесва, защото нали съм си в квартала... с тия момчета там работиме заедно, от една фирма сме. Те работят там от осем месеца... **те точно ми намериха тази работа** (мл.13, Ф, м.);

Аз съм тръгнал да работя, защото няма къде, просто няма откъде да вземеш, и тръгваш да работиш. Но някои хора го мислят обратното. Дойде, окраде и не ни искат. Много рядко така да работим по една две седмици и ни гонят (мл.20, Ф, м.);

Защото лично на мен са ми го казвали:

Извинявай, мойто момче, обаче циганите много крадат и ние гледаме да не стават много кражби тука и други неща (мл.24, Ф, м.);

майсторите откраднаха машини, с които те работят. Те ги крадат и хвърлят всичко върху нас (мл.20, Ф, м.).

Отивайки на работа, „те“ се движат заедно. Кварталът е навсякъде с индивида, като охлюв, носещ неотменно къщурката си. Дори физическата смяна на пространството не води до неговото напускане.

Общността е ценен ресурс и що се отнася до образованието. Една респондентка разказва как „обикновено децата отиват в определени училища – сладкарско, шивашко, кожно, дърводелско... гледат да бъдат **по-по-наблизо училищата**. Всички тези, които съм изброила до сега **училища са тук във района...** Обикновено **родителите се страхуват да ги пускат на такива по-далечни училища**. Първо защото трябва да ги водят рано и да стават рано учениците. И второто е страхуват се от **агресивността на българското**, българските им връстници към тях... Били цигани, мангасари ги наричат. Мръсни, че миришели и така нататък“ (уч. 22). Очевидно ромите се ръководят от мрежата на общността, която обаче е ограничена в пространството. Наблюдава се страх от това как ще бъдат приети от „българите“ и нарочно някои деца не се пускат в различни от посочените училища, за да не бъдат отхвърлени и наранени. Друга респондентка споделя, че е спряла да учи, защото „майка ѝ се скарала с директорката и не я пускали повече на училище“ (мл.21,Ф, ж); „исках някъде да го дам на детска градина, но гледат, **че е ромче и не го ис-**